

Cluburile de fotbal pot solicita o compensație pentru formarea tinerilor jucători în cazul în care acești jucători doresc să încheie primul lor contract de jucător profesionist cu un club dintr-un alt stat membru

Quantumul acestei compensații trebuie să fie stabilit ținând seama de costurile suportate de cluburi pentru formarea atât a viitorilor jucători profesioniști, cât și a celor care nu vor deveni niciodată profesioniști

Carta fotbalului profesionist a Federației Franceze de Fotbal¹ cuprinde norme aplicabile activității profesionale a jucătorilor de fotbal din Franța. Potrivit cartei, jucătorii „espoir” („speranță”) sunt jucătorii de fotbal cu vârsta cuprinsă între 16 și 22 de ani care sunt angajați de un club profesionist, cu un contract pe durată determinată, în calitate de jucători în formare. Carta obligă jucătorul „speranță”, în cazul în care clubul care l-a format solicită acest lucru, să semneze, la încheierea formării, primul său contract de jucător profesionist cu acest club.

În anul 1997, Olivier Bernard a încheiat un contract de jucător „speranță” pentru trei sezoane cu clubul francez Olympique Lyonnais. Înainte de expirarea acestui contract, Olympique Lyonnais i-a propus semnarea unui contract de jucător profesionist cu o durată de un an. Domnul Bernard a refuzat această propunere și a încheiat un contract de jucător profesionist cu Newcastle UFC, un club englez de fotbal.

Olympique Lyonnais a formulat ulterior o acțiune în justiție în vederea obligării domnului Bernard și a clubului Newcastle UFC la plata sumei de 53 357,16 euro cu titlu de daune interese corespunzătoare remunerației pe care acest jucător ar fi primit-o timp de un an dacă ar fi semnat contractul propus de club².

Cour de cassation (Curtea de Casație din Franța), sesizată în ultimă instanță, solicită Curții de Justiție să stabilească dacă principiul liberei circulații a lucrătorilor permite cluburilor formatoare să împiedice sau să descurajeze jucătorii „speranță” ai acestora să semneze un contract de jucător profesionist cu un club de fotbal dintr-un alt stat membru în măsura în care semnarea unui astfel de contract poate determina obligarea la plata de daune interese.

Curtea precizează mai întâi că activitatea salariată a domnului Bernard constituie o activitate economică și, prin urmare, intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii. De asemenea, potrivit Curții, carta prezintă caracterul unei convenții colective care vizează reglementarea muncii salariate și, ca atare, intră de asemenea în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

În continuare, Curtea constată că sistemul examinat, potrivit căruia un jucător „speranță”, la încheierea perioadei sale de formare, este obligat să încheie, sub sancțiunea plății de daune interese, primul său contract de jucător profesionist cu clubul care l-a format, poate descuraja

¹ În versiunea aplicabilă la momentul desfășurării faptelor din acțiunea principală.

² La acel moment, carta nu prevedea un sistem de acordare de compensații clubului formator în cazul în care un jucător aflat la încheierea formării refuza să semneze un contract de jucător profesionist cu acest club. Într-un astfel de caz, clubul formator dispunea totuși de posibilitatea de a formula o acțiune împotriva jucătorului „speranță”, în temeiul Codului muncii francez, pentru neîndeplinirea obligațiilor contractuale care decurgeau din cartă, în vederea obligării respectivului jucător la plata de daune interese.

acest jucător să își exercite dreptul la liberă circulație. În consecință, **un astfel de sistem constituie o restricție privind libera circulație a lucrătorilor.**

Cu toate acestea, astfel cum a stabilit deja Curtea în Hotărârea Bosman³, având în vedere importanța socială considerabilă pe care activitatea sportivă și, în special, fotbalul o au în cadrul Uniunii, trebuie să se admită că obiectivul care constă în încurajarea recrutării și a formării tinerilor jucători este un obiectiv legitim.

Pentru a examina dacă un sistem care restrânge dreptul la liberă circulație al acestor jucători este apt să garanteze realizarea obiectivului menționat și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia, trebuie să se țină seama de caracteristicile specifice ale sportului în general și ale fotbalului în particular, precum și de funcția socială și educativă a acestora din urmă.

Or, potrivit Curții, perspectiva de a percepe compensații de formare este de natură a încuraja cluburile de fotbal să caute talente și să asigure formarea tinerilor jucători.

În această privință, Curtea precizează că un sistem care prevede plata unei compensații de formare în cazul în care un tânăr jucător semnează, la încheierea formării sale, un contract de jucător profesionist cu un alt club decât cel care l-a format poate fi justificat, în principiu, de obiectivul care constă în încurajarea recrutării și a formării unor tineri jucători. Cu toate acestea, un astfel de sistem trebuie să fie efectiv apt să atingă obiectivul menționat și să fie proporțional în raport cu acesta din urmă, ținând seama de costurile suportate de cluburi pentru formarea atât a viitorilor jucători profesioniști, cât și a celor care nu vor deveni niciodată profesioniști.

Rezultă că principiul liberei circulații a lucrătorilor nu se opune unui sistem care, în scopul realizării obiectivului de a încuraja recrutarea și formarea tinerilor jucători, garantează despăgubirea clubului formator în cazul în care un tânăr jucător semnează, la încheierea perioadei sale de formare, un contract de jucător profesionist cu un club din alt stat membru, cu condiția ca acest sistem să fie apt să garanteze realizarea obiectivului menționat și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

În ceea ce privește sistemul francez în cauză în acțiunea principală, Curtea reține că acesta nu se caracteriza prin plata către clubul formator a unei compensații de formare, ci prin plata unor daune interese care îi puteau fi solicitate jucătorului respectiv ca urmare a încălcării angajamentelor sale contractuale, daune interese al căror quantum era independent de costurile reale de formare suportate de acest club. Astfel, aceste daune interese nu erau calculate în raport cu costurile de formare pe care le-a suportat respectivul club, ci având în vedere totalitatea prejudiciului suferit de acesta. Prin urmare, Curtea constată că **sistemul francez depășea ceea ce era necesar pentru a încuraja recrutarea și formarea tinerilor jucători, precum și pentru finanțarea acestor activități.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#).” ☎ (+32) 2 2964106

³ Hotărârea din 15 decembrie 1995 pronunțată în cauza C-415/93, Bosman.